POSTANOWIENIE

Dnia 17 grudnia 2013r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu II Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie następującym:

Przewodniczący- Sędzia SO Beata Stachowiak

Sędzia SO Patrycja Gruszczyńska - Michurska

Sędzia SO Dorota Stawicka – Moryc (spr.)

Protokolant: Aleksandra Pazio

po rozpoznaniu w dniu 17 grudnia 2013r. we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z wniosku D. Z.

przy udziale J. U.

o wydanie depozytu sądowego

na skutek apelacji wnioskodawczyni

od postanowienia Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Krzyków we Wrocławiu

z dnia 20 marca 2013r.

sygn. akt VI Ns 36/13

p o s t a n a w i a:

zmienić zaskarżone postanowienie w punkcie I w ten sposób, że wydać wnioskodawczyni D. Z. z depozytu sądowego kwotę 2300zł (dwa tysiące trzysta złotych) złożoną na podstawie postanowienia Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Krzyków we Wrocławiu z dnia 26.09.2012r. sygn. sprawy VI Ns 215/12.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 20 marca 2013 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia - Krzyków Wydział VI Cywilny oddalił wniosek, i orzekł, że koszty postępowania ponoszą strony, każde stosownie do swego udziału w sprawie.

Wnioskodawczyni wniosła o wypłacenie na jej rzecz z depozytu sądowego kwoty 2300 zł argumentując, że w sprawie I Ns 1862/08 wydane zostało prawomocne postanowienie, którego odpis przedstawiła.

Sąd Rejonowy ustalił, iż postanowieniem wydanym w dniu 28 listopada 2011 r. w sprawie I Ns 1862/08 Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Krzyków dokonał podziału majątku dorobkowego wnioskodawczyni D. Z. i J. U., zasądzając od wnioskodawczyni na rzecz uczestnika postępowania kwotę 69.700 zł tytułem spłaty i zasądzając od uczestnika postępowania na rzecz wnioskodawczyni kwotę 2300 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania. Postanowienie to uprawomocniło się dnia 20 grudnia 2011r. Postanowieniem z dnia 26 września 2012r. wydanym w sprawie o sygn. akt VI Ns 215/12 Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Krzyków zezwolił wnioskodawczyni na złożenie do depozytu sądowego kwoty 69.700 zł tytułem spłaty udziału uczestnika w majątku wspólnym stron określając zarazem, że kwota powyższa może być wydana uczestnikowi postępowania na jego wniosek po okazaniu dowodu osobistego, zaś kwota 2300

zł może być wydana wnioskodawczyni po okazaniu przez nią oryginału postanowienia w sprawie I Ns 1862/08 zaopatrzonego w klauzulę wykonalności.

W dniu 11 grudnia 2012 r. D. Z. złożyła do depozytu sądowego kwotę 69.700zł.

W dniu 23 stycznia 2013 r. wnioskodawczyni przedkładając odpis prawomocnego postanowienia w sprawie I Ns 1862/08 Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Krzyków złożyła wniosek o wypłatę z sumy depozytowej kwoty 2.300zł wskazując, że miejsce pobytu uczestnika postępowania nie jest znane.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym, Sąd Rejonowy uznał, że wniosek nie zasługuje na uwzględnienie.

Wskazał, iż stosownie do art. 693(11) § 1 kpc, na żądanie dłużnika Sąd zwróci mu depozyt, jeżeli wierzyciel nie zażądał wydania depozytu. Jeżeli wniosek dłużnika o zwrot depozytu i wniosek wierzyciela o wydanie zostały zgłoszone równocześnie, Sąd postanowi wydać depozyt wierzycielowi.

Sąd przyjął, że w przypadku, kiedy wniosek wierzyciela zostanie złożony później niż wniosek dłużnika, ale przed jego rozpoznaniem, wniosek dłużnika powinien zostać oddalony. Uwzględnienie wniosku dłużnika nie mogłoby w tej sytuacji doprowadzić do zwrotu depozytu, a to ze względu na zgłoszenie żądania jego wydania. Sąd Rejonowy wskazał, że także rezultat wykładni gramatycznej prowadzi do konkluzji, że gdyby nawet dłużnik zgłosił żądanie zwrotu depozytu przed zgłoszeniem żądania wydania przedmiotu świadczenia wierzycielowi, to chociażby sąd nakazał zwrot dłużnikowi, wobec braku żądania ze strony wierzyciela, dłużnik nie mógłby odebrać przedmiotu, jeżeli w tym okresie wierzyciel zażądałby wydania go sobie. Dobrowolne bowiem zaofiarowanie i złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego uprawnia wierzyciela do otrzymania przedmiotu, dopóki dłużnik nie odebrał go z powrotem (por. także art. 469 k.c.). W konsekwencji, w braku rozstrzygnięcia w sprawie zwrotu depozytu, sąd nie może uwzględnić żądania dłużnika z uwagi na zgłoszone żądanie wierzyciela, choćby wniosek tego podmiotu wpłynął później od wniosku dłużnika.

Skoro zatem, jak miało to miejsce w rozpoznawanej sprawie przed wydaniem przedmiotu depozytu dłużniczce wniosek o wydanie depozytu złożył wierzyciel – to wniosek dłużniczki nie mógł zostać uwzględniony.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawczyni zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy ustalił, że nie zostały spełnione przesłanki do wydania wnioskodawczyni świadczenia z depozytu sadowego.

Sąd Okręgowy podzielił zarzuty skarżącej, uznając tym samym rozstrzygnięcie Sądu I instancji za niezasadne, biorąc za podstawę stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy (art.316 kpc w zw. z art. 13 par.2 kpc).

Wnioskodawczyni złożyła świadczenie w kwocie 69.700 zł do depozytu (na mocy postanowienia z dnia 26.09.2012r.) zaś w dniu 5 grudnia 2012r. wniosła o wydanie przedmiotu świadczenia z depozytu w kwocie 2.300 zł z tytułu kosztów zasądzonych od dłużnika na mocy postanowienia z dnia 28.11.2011r.

Na mocy art. 693(11) § 1 kpc na żądanie dłużnika sąd zwróci mu depozyt, jeżeli wierzyciel nie zażądał wydania depozytu. Jeżeli wniosek dłużnika o zwrot depozytu i wniosek wierzyciela o wydanie zostały zgłoszone równocześnie, sąd postanowi wydać depozyt wierzycielowi (§ 2).

Sąd Rejonowy w swoim rozstrzygnięciu wskazał, iż J. U. złożył wcześniej wniosek o wypłatę świadczenia z depozytu. Tymczasem, jak ustalił Sąd Okręgowy J. U. w dniu 11.02.2013r. złożył wniosek o wypłatę świadczenia z depozytu sądowego i wniosek ten został uwzględniony przez Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Krzyków w dniu 3 lipca 2013r. na mocy, którego wydano J. U. kwotę 67.400 zł.

Zatem w niniejszej sprawie istotnym było kiedy wierzyciel i dłużnik złożyli wnioski o wypłatę świadczenia z depozytu i ustalenie zgodnie z regułami art. 693(11) § 1 kpc o zasadności zezwolenia na wypłatę.

Wnioskodawczyni złożyła wniosek o wypłatę świadczenia w dniu 5.12.2012r. (zarejestrowany jako sprawa VI Ns 36/13), zaś uczestnik w dniu 11.02.2013r.(sprawa VI Ns 175/13). Nie było zatem uzasadnione nieuwzględnienie wniosku wnioskodawczyni, która jako dłużnik złożyła wniosek przed uczestnikiem będącym wierzycielem. Ponadto należy wskazać, że postanowieniem z dnia 3 lipca 2013r. w sprawie VI Ns 175/13 zezwolono na wypłatę J. U. kwoty 67.400 zł (jako różnica między 69.700 zł a 2.300 zł), a zatem tym należało zezwolić wnioskodawczyni na wydanie pozostałej kwoty 2.300 zł.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy zmienił zaskarżone orzeczenie w ten sposób, że wniosek wnioskodawczyni uwzględnił, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.